

МАРИЯ: И тя е?

ТЕОДОРА: Имаме висок гост. На път за Константиновград кардинал Пелагиус се е отбил да види престолнината ни. Трябва да му се отераним. Царят престава да гони католичеството у нас. Бъди любезна с кардинала, нали и ти си униатска княгиня. Ще дойде и светия старец Василий от манастира...

МАРИЯ: Отец Василий!

ТЕОДОРА: И се нагизди по-добре. Нека видят и у нас какви моми има.

МАРИЯ: От кога толкова сте се загрижили за мене, лелю. Е, добре ще дойда, но по-късно. Сега искам да отида на Орловец. Имам да изпитвам новия си крагуй. Или пак няма да отворят вратите на крепостта?

ТЕОДОРА: Иди! Разходи се. На не се уморявай много. Царят ще те чака.

/Госпожа Теодора любезно се усмихва, погледва я и излиза. Мария очудено гледа след нея. Връща се Ожие./

ОЖИЕ: Мадам! Главната порта на крепостта е вече отворена! Попитах да оседлая ли конете - позволиха ми!

МАРИЯ: Тогава бързо! Да вървим!

ОЖИЕ: Да известя ли на госпожа Белослава?

МАРИЯ: Няма време!... А не разбра ли дали великият стратор Рахул тези дни е идвал в палата?

ОЖИЕ: Той е заминал вчера сутринта за Средецката крепост, мадам.

МАРИЯ: За Средец!

ОЖИЕ: Но сигурно скоро ще се върне. Нали почнаха да ни пушат да излизаме. Аз се чувствам особено щастлив от идването на кардинала. От сюди не ни надзирават с такава строгост. Какво би било, ако опитам сам да изляза през градските порти?